

**Ištrauka iš prof. J. Bučo proanūkio Algio Pošiūno
kartu su „Saulės“ privačios gimnazijos I G klasės penkiais mokiniais
parengto kūrybinio darbo
GIMINĖS ŽMOGUS, KURIUO AŠ DIDŽIUOJUOSI,
Vilnius 2014–2015 m.**

Kiekvienas mūsų giminėje turime daug žmonių, kuriais didžiuojamės. Kiekvienam iš mūsų jų istorijos ir gyvenimai yra įdomūs. Ko gero, mes jais domimės ne veltui. Turbūt norime ne tik pelnyti tai, ką jie pasiekė, bet ir pranokti juos. Tam, kad žmogus tobulėtų, būtinas tikslas, tam tikras stimulus, tam tikra motyvacija. Man postūmis tobulėti yra prosenelis daktaras Jonas Bučas, kuris, nors ir mirė prieš man gimstant, tačiau vien savo buvimu įpareigojo mane būti atsakingą.

Jonas Bučas gimė 1900 m. Puodžiūnų kaime, Linkuvos valsčiuje. Jo tėvas, atidavęs 40 ha žemės vyriausiajam sūnui Juozui, Jonui skyrė pinigų mokslams. Tuo metu tėvų valioje buvo, kaip suplanuoti vaikų gyvenimą. Tad mano prosenelis baigė vidurinę mokyklą Kaune. Baigęs vidurinę, nuo 1919 iki 1921 m. buvo savanoris naujai paskelbtoje Lietuvos Respublikos kariuomenėje. Grįžęs iš tarnybos, studijavo ekonomiką Vilniaus universitete, o studijas baigė 1929 m. Vėliau dvejus metus studijavo Frankfurto prie Maino ir Londono universitetuose. Mat stažuotis užsienyje to meto Lietuvoje buvo įprastas dalykas. Vėliau (1931 iki 1940 m.) dėstė Kauno Vytauto Didžiojo universitete. Ten 1933 m. apgynė disertaciją ir tapo ekonomikos mokslų daktaru. Nuo 1940 m. dėstė Vilniaus universitete, o 1944 m. buvo paskirtas ekonomikos fakulteto dekanu. 1945–1947 m. jis tapo universiteto prorektoriumi, o 1948 m. paskirtas Vilniaus universiteto rektoriumi. Pareigas ėjo iki 1956 m. Per visą savo karjerą jis rašė straipsnius apie ekonomikos ūkio planavimą, mokesčius, pensijas, pašalpas. Svarbiausias jo darbas – 1935 m. išleistas „Mokesčių ekonominis pajėgumas“. Būdamas rektorius, nemažai prisidėjo prie universiteto restauracijos, net rūpinosi, kad būtų pastatyti VU mokslininkų namai. Mirė 1973 m. spalio 1 d. Vilniuje. Palaidotas Antakalnio kapinėse.

Galbūt paminėtos datos šykščiai byloja apie žmogaus gyvenimą. Juk kiekvieno žmogaus gyvenimas daug vertesnis nei biografiniai duomenys. Kartais pagalvoju, kad būtų įdomu sužinoti, kodėl mano prosenelis buvo toks drąsus, pilietiškąs, atsakingas. Juk gyveno istorinių lūžių epochoje. Gal aš nebūsiu ekonomikos mokslų žinovas, bet tikrai norėčiau būti gerbiamas, orus, suvokiantis svarbiausias gyvenimo vertybes. Dažnai pamąstau, kad kasdienybės rutinoje painiojamės, esame nekantrūs, netolerantiški, nemokame dirbti, aukotis, galvoti ne tik apie save. Garbingiausi giminės žmonės primena, kad visada svarbi siekiamybė gyvenimą nugyventi prasmingai. Toks buvo mano prosenelis. Toks norėčiau būti ir aš – Algis Pošiūnas.

Visas mokinių darbas skelbiamas

http://saulevilnius.lt/wp-content/uploads/2017/01/zmogus_kuriuo_didzijuojosi.pdf